

ȘTEFAN BERCIU

Voalul negru

SPIONAJ - AVENTURĂ

ŞTEFAN BERCIU

VOALUL NEGRU

www.virtual-project.eu

Versiune 1.0

Coperta:

N1COLAE VLĂDESCU

SUPLIMENT AL REVISTEI
VIAȚA MILITARĂ

Bucureşti, 1971

CAPITOLUL I

Telefonul

O sonerie prelungă, rămasă fără răspuns. Apoi, o a doua, a treia şi, în sfârşit, bărbatul care tocmai ieşea din camera de baie se repezi la telefon, ridicând precipitat receptorul.

— Alo!

— Domnul colonel inginer Titi Slave? întrebă cu timiditate o femeie de la capătul celălalt al firului.

— Întocmai.

— Nepoata dumneavoastră este acasă?

— Nu, răspunse şovăitor ofiţerul.

— Mă bucur. Înseamnă că putem comunica liniştiţi.

— Cu cine vorbesc?

— Hm! făcu interlocutoarea, asta n-ar avea prea multă importanţă. Să zicem că mi s-ar spune… Voalul negru!

— Sunt foarte ocupat. Vă rog, despre ce este vorba?

— Pentru asta va trebui să ne întâlnim.

— Ce s-a întâmplat?

— Deocamdată nimic, insinuă femeia, tocmai pentru ca să nu se întâmple… CEVA este nevoie să discutăm câteva minute chiar astăzi. La ora două vă convine? Putem lua masa împreună.

— Mda! În sfârşit…

Legătura telefonică se întrerupse brusc.

Îndată ce puse receptorul pe furcă, inginerul se simţi cuprins de un frison. Îşi strânse cât putu de mult halatul de baie în jurul trupului încă ud, apoi închise ferestrele. O vreme, măsură în neştire, cu paşi apăsați camera de lucru, în care se afla. Într-un târziu, se opri mecanic, privind fotografia nepoatei sale, în timp ce, în urechi, cuvintele

interlocutoarei ciudate prinseră a reînvia. Trase un sertar al biroului şi luă o ţigară pe care o frământă între degete până când foița crăpă în câteva locuri. Firele de tutun se împrăştiară pe covor.

Oare, povestea asta ciudată, telefonul cu acea nuanţă prevenitoare, referirea la prezenţa nepoatei sale… Da, da, toate astea erau în legătură cu ea? Sau, pur şi simplu, cea care telefonase voia să afle dacă la convorbirea lor mai asista cineva din casă? Câteva clipe, colonelul inginer Titi Slave păru satisfăcut de această ultimă explicaţie, dar deodată o nouă idee păru că-i risipeşte cu adevărat nedumerirea.

„Nu, hotărât lucru, îşi spuse el, interlocutoarea de la telefon nu dorea să ştie dacă la convorbirea noastră asistă cineva – oricine ar fi fost – ci, în mod sigur, voia să ştie dacă Ela era sau nu lângă mine”.

Din nou se îndreptă spre sertarul în care se aflau ţigările, scoase încă una, îi lovi capetele de tăblia mesei de lucru şi o aprinse.

O uşă se deschise şi nişte paşi mărunţi se făcură auziţi. Întoarse capul şi, observând-o pe mama Vetuţa, menajera lui de aproape doisprezece ani, nu-şi putu stăpâni o şoaptă care păru mai mult un strigăt înăbuşit: „Dumneata!?… Dumneata!?“

— Da, mamă, eu! bâigui bătrâna, gata să scape din mâini tava pe care se găsea micul dejun.

Ofiţerul se ridică în întâmpinarea bătrânei, silindu-se să-i zâmbească „dar când observă neliniştea care-i adâncea şi mai mult ridurile se simţi dator să se scuze:

— Ştii, mamă Vetuţo, aţipisem şi, când ţi-am auzit paşii, tocmai mă visam gol-goluţ.

Menajera îl privi lung, după care îi spuse că asta nu-i semn bun. Apoi aşeză tava pe o măsuţă cu tăblia în formă de hexagon şi se retrase.

Titi Slave, rămas iar singur, se simţi uşurat. Gândul care-l făcuse să tresară la apariţia menajerei era, poate, acea scânteie care îi lămurise,

cel puţin pentru un moment, faptul că interlocutoarea de la telefon fusese interesată să ştie dacă Ela se afla sau nu acasă, ori dacă la discuţia lor mai asista cineva. Hotărât, femeia ştia că, în afară de nepoata lui, în casă se mai afla menajera, dar cât priveşte Ela, o…! asta devenea din ce în ce mai limpede, interlocutoarea era sigură că fata plecase, cu cel puţin un sfert de oră mai înainte ca ea să telefoneze. „Aşadar, întrebarea în legătură cu prezenţa fetei nu însemna altceva decât o aluzie directă la subiect, îşi spuse Slave. Deci, despre Ela era vorba, pentru Ela mă chemase…”

Telefonul prinse iar să zbârnâie.

Inginerul tresări, se ridică de pe fotoliul în care gândurile păreau să-l fi pironit, şi la al doilea apel fu cu receptorul în mână.

— Poftă bună! răsună vesel acelaşi glas de femeie.

Titi Slave aruncă o privire micului dejun de pe tava pusă alături de ceasornicul său de buzunar.

— E ora şapte şi patruzeci. Sper că peste câteva minute totul va fi ingerat şi… vreau să cred că telefonul meu, de mai înainte, n-a avut darul să vă taie pofta de mâncare.

Mâna se crispă pe receptor. Cu un efort de care el însuşi avea să se mire, inginerul îşi stăpâni indignarea şi se strădui să se arate doar surprins.

— Cred că dumneata eşti vreo colegă a Elei, şi presupun că, din cauza unui guturai ori pur şi simplu din lene, nu te-ai dus astăzi la şcoală. Dacă-i aşa, află că eu sunt un om bătrân, am patruzeci de ani, şi, drept să-ţi spun, cele două telefoane pe care mi le-ai dat îmi sunt de-ajuns.

De la capătul celălalt al firului se auzi un râs scurt.

— Trebuie să iau drept compliment tinereţea pe care o presupuneţi în privinţa mea, dar bucuria asta am umbrit-o cu naivitatea de care mă credeţi în stare.

— De fapt, ce doriţi?

— Nimic altceva decât să vă convingeţi că interesul pe care vi-l port m-a împins până la cunoaşterea celor mai neînsemnate detalii din viaţa dumneavoastră.

— Domnişoară… doamnă… îngăduiţi-mi să vă mărturisesc… nedumerirea…

— Indignarea! preciză femeia, chicotind vesel şi continuă: mi-am amintit că nu v-am propus şi locul unde urmează să ne întâlnim…

— N-aţi dori să veniţi la mine?

Femeia nu răspunse decât după o tăcere destul de lungă.

— Ar fi rândul meu să mă supăr, dar… hai să zicem că suntem chit. Nici eu, nici dumneavoastră nu suntem nişte oameni cu prea mult tact.

— Poate, poate, bâigui ofiţerul. Atunci, unde?

— La restaurantul „Nord-Hotel”!

— Cum ne vom recunoaşte?

— Vă cunosc… Eu vă cunosc, domnule Slave.

CAPITOLUL II

Domnişoara

Aşa îi plăcea să i se spună. Absolvise anul trecut liceul la Suceava şi intrase – printre primii – la facultatea de electronică. Era singurul copil al unui factor poştal, rămas văduv încă de la naşterea ei. De loc frumoasă, şi conştientă de asta, căutase să exagereze într-o aparenţă dezagreabilă petrecându-şi mai toţi anii copilăriei printre băieţii care băteau mingea pe maidan, ori printre salahorii şi zidarii care lucrau la recondiţionarea unora dintre mânăstirile apropiate.

Învăţase bine. Pe la doisprezece ani intrase în corul şcolii iar după mai puţin de un an publica în ziarul local prima şi ultima ei poezie. Pe vremea aceea iubea un băieţel de seama ei, pe care-l botezase cu un nume ştiut doar de ea: Ghiocel. Tot aşa se intitula şi poezia. Una dintre colege, căreia Ela îi mărturisise marea ei taină, a „denunţat-o". Cazul a fost discutat la cancelarie şi o educatoare a mustrat-o, spunându-i: „Mai bine te-ai uita în oglindă". De atunci nu s-a mai uitat niciodată în nicio oglindă, pentru nimic în lume, până acum câteva săptămâni când, la facultate, cunoscuse un tânăr de o timiditate rar întâlnită, retras şi singur chiar atunci când se afla în mijlocul a o sută de colegi.

Unchiul Titi avusese grijă s-o prevină pe mama Vetuţa, de-ndată ce sosirea Elei îi fu anunţată de fratele lui, despre vechea suferinţă a fetei iar bătrâna, niciuna nici alta, scosese toate oglinzile din casă, mai puţin pe cea de deasupra lavoarului de la baie, unde trebuia să se bărbierească „don' profesor", cum îi spunea ea inginerului.

— Pentru o fată asta-i mai rău decât o boală, se arătă îngrijorată bătrâna, când o văzu prima dată

trecându-şi în grabă pieptenul prin păr.

„Don' profesor" tăcu, dar mama Vetuţa continuă să sporovăiască:

— Şi-i tristă, măiculiţă, tristă rău.

— Ţi se pare. E o fată serioasă şi-atâta tot.

Menajera îşi tot făcea de lucru prin odaie iar Titi simţea că ea mai avea să-i spună ceva.

— Acu', poate că te-oi supăra, dar de ce aţi pus-o să meargă la o şcoală de maşinării şi nu de oameni?

Inginerul izbucni în râs. Aşadar, ăsta era gândul care o chinuia atât de mult pe menajeră.

— Nu râde, măiculiţă, se arătă supărată bătrâna, că n-am terminat încă ce-aveam de spus. Şi dacă n-asculţi până la capăt gândul omului, nu-i bine să te pripeşti, nici să râzi, nici să plângi.

„Don' profesor" tăcu mâlc. Îi făcu semn bătrânei să se aşeze, apoi îşi trase scaunul mai aproape de al ei.

— Uite, dumneata eşti om cu carte, că de…! ştii atâta că-i mai înveţi şi pe alţii. Dar cartea aia nu te-a învăţat nimic despre sufletul omului, ci numai despre cel al maşinilor din fier. Te-ai gândit vreodată că şi sufletul omului are o maşinărie care se mai strică uneori?

Bărbatul continua să tacă. Desigur, cum să nu se fi gândit el tocmai la maşinăria acestui suflet de copil, lovită atât de brutal la o vârstă când totul se poate imprima adânc, neiertător, pentru tot restul vieţii. S-a gândit, a discutat cu ea, a plecat în grabă la Suceava şi a mutat-o la altă şcoală, i-a promis că dacă va reuşi Ia facultate o să locuiască la el, şi în rest lucrurile rămăseseră tot aşa cum le adusese „educatoarea" aceea.

*

Studentul Alexe Vălimăreanu produsese o impresie agreabilă inginerului Titi Slave. Cu toate că-i trebuiseră aproape trei sferturi de oră ca să ajungă la o aproximativă conversaţie, unchiul Elei n-avea să regrete efortul depus.

Fata părea încântată, din ce în ce mai mult, de noul ei prieten iar inginerul recunoscu, chiar după prima lui întâlnire cu Alexe, că tânărul avea o pregătire superioară cerinţelor impuse de programa analitică a anului doi de facultate.

Alexe era mic de statură, timid, foarte slab şi cu un permanent, uşor tremur ai mâinilor. Sfios din cale afară, evita privirea interlocutorului şi, de fiecare dată când emitea o părere asupra unei situaţii, stări sau a unei probleme ştiinţifice manifesta o vădită incertitudine fie asupra formulării, fie chior în referirea la cuprinsul spuselor sale.

„Pare mereu timorat”, avea să-i spună Elei unchiul ei.

„Da, îi confirmă fata impresia, se teme ca nu cumva, să producă o impresie dezagreabilă. Tot timpul copilăriei şi l-a petrecut în casa unor rude care se purtau cu el ca nişte satrapi: tot ce spunea, tot ce făcea nu era bine. Vezi, unchiule, contrarietatea asta îndelungată a lăsat urme care par că nu se vor mai şterge niciodată”.

La patruzeci de ani, inginerul Slave era şeful unei catedre într-un institut militar de învăţământ superior şi era deseori solicitat şi de Institutul de fizică atomică. Această intensă activitate îi ocupa cam douăsprezece ore din zi iar noaptea, uneori, destul de târziu, înainte să adoarmă, gândurile îl ţineau treaz încă multă vreme. În viaţa lui intervenise o nouă preocupare: Ela.

Vestea că fata a început să consulte oglinda îi umplu sufletul de bucurie şi hotărî ca a doua zi să-i invite la dejun pe cel care izbutise să înfăptuiască minunea. Se crăpă de ziuă când, din camera în care dormea Ela, un suspin răzbătu până la el. Ascultă cu încordare, şi când suspinul se repetă coborî din pat şi merse spre camera alăturată, bătu încet în tăblia uşii iar răspunsul nu se lăsă prea mult aşteptat. Ela întredeschise uşa. În cameră ardea

lampa, şi Slave văzu obrajii nepoatei sale scăldaţi în lacrimi.

— Ce-i cu tine, iepuraşule? îşi arătă el îngrijorarea.

— Nimic, nimic, unchiule. Intră…

Trecu pragul cu o strângere de inimă, cu teama nelămurită pe care ţi-o inspiră plânsul unui copil. Privi patul: cuvertura era întinsă perfect.

— Toată noaptea…

— Da, unchiule, toată noaptea, murmură fata, aruncându-i-se la piept.

El îi mângâie părul, îl şterse lacrimile, o luă în braţe şi o aşeză pe pat.

— Ceva rău?

— Rău! Rău! strigă fata şi plânsul i se amestecă cu scurte chiote de râs.

Inginerul se aşeză pe marginea patului şi o privi îngrijorat. Apoi, când îi întâlni privirea, cutele de pe frunte i se destinseră brusc.

— Da! şopti el cu oarecare nesiguranţă.

— Da, şopti la rândul său Ela şi continua, din ce în ce mai tare: da! da! da! da! După aceea îşi puse capul pe genunchii unchiului şi bâigui: Unchiule, crezi că… Ştii, adică eu ştiu că n-am fost şi nici n-am să pot, dar dacă m-aş îmbrăca mai îngrijit, dacă m-aş pieptăna la oglindă, crezi că aş putea arăta…?

Inginerul o îmbrânci aproape brutal, se ridică de pe pat şi pornind spre uşă, îi strigă pe un ton care se voia cu orice risc dispreţuitor:

— Ipocrito!

Fata se aruncă în urma lui, strigându-i să se întoarcă, iar el, când îi văzu fața împietrită de nelinişte şi cu un licăr în priviri pe care numai fericirea îl poate aprinde, făcu calea-ntoarsă spre pat, îşi prinse capul în palme, ascunzându-şi-l parcă de ruşine, şi bâigui:

— Iartă-mă!

Ela tăcea continuând să-l privească.

— Ştii, eu I-am întrebat pe fostul meu profesor: „Credeţi că ar putea însemna ceva modesta mea idee?“ Exact în clipa în care aveam certitudinea înfăptuirii invenţiei mele…

— Dar eu, eu n-am această certitudine…

— Minţi, continuă Slave pe acelaşi ton scăzut. Altminteri nu m-ai fi întrebat. Oamenii nu cer sfaturi decât pentru a auzi şi din gura altora glasul propriilor lor certitudini.

Ea se apropie timid de pat şi îngenunche la picioarele lui.

El nu-şi ridică privirea, de teamă ca fata să nu-i citească satisfacţia ce-i umplea sufletul, pentru că şiretenia îi izbutise atât de bine.

— Ascultă, iepuraşule, îl iubeşti mult?

Fata ţâşni în picioare iar el, nedumerit, o privi.

— Te rog să nu-mi mai spui aşa. Am să-i rog pe toţi să nu-mi mai spună nici „iepuraşule”, nici „fetiţo”, nici „colega” şi în niciun alt fel decât…

Apoi se răsuci brusc, întorcându-i spatele, cuprinsă de un sentiment de jenă, pe care unchiul i-l intui.

— Dar cum? Cum vrei să ţi se spună? insistă el, blând.

— Domnişoară! răspunse Ela aproape şoptit. Aşa-mi spune Alexe: Domnişoară! murmură ea, neîndrăznind să-l privească.

Inginerul se ridică de pe pat şi apropiindu-se de ea o luă de mână.

— Ai dreptate. Adică… Alexe are dreptate… Chiar aşa! Eşti într-adevăr o domnişoară.

CAPITOLUL III

Femeia

Ela avea să fie singurul conviv al invitatului lor, Alexe.

Unchiul ei trecuse pe la facultate şi o anunţase că datorită unor treburi urgente va fi nevoit să lipsească, dar ea să facă tot ce va putea ca Alexe să se simtă bine. Fata se strădui să pară cât mai supărată, dar inginerului nu-i scăpă scânteia de fericire care se aprinsese brusc în ochii ei. Apoi se îndreptă spre Grădina botanică.

Oh! dacă n-ar fi fost povestea aceea stupidă cu telefonul necunoscutei, cât de mult s-ar fi bucurat în dimineaţa asta, prima din cele patru zile libere pe care le avea de petrecut după pofta inimii. Căută să alunge gândul care n-avea să-i dea linişte până la ora prânzului. Când ajunse în dreptul facultăţii de drept se opri brusc. Cu douăzeci şi doi de ani în urmă dăduse aici examenul de admitere. Pe vremea aceea, eminentul fizician de azi dorea să devină magistrat… Fără să-şi dea seama, traversă drumul, intră în curtea facultăţii şi se pierdu printre tinerii care împânzeau aleile, discutând ori răsfoind cursurile. O uşă larg deschisă păru să-l invite înăuntru. Dădu ascultare acestui imbold şi păşi hotărât pragul. La celălalt capăt al culoarului, uşa unei săli de curs se deschise şi, în conul de lumină care se strecură timp de câteva secunde, colonelul Slave desprinse o siluetă cunoscută. O clipă, nu-i veni să-şi creadă ochilor, apoi se retrase spre un colţ mai întunecos şi urmări pe tânărul slăbuţ şi mic de statură a cărui prezenţă, acolo, îi stârnise atâta nedumerire. Era… Alexe Vălimăreanu. Tânărul trecu chiar pe lângă el şi, spre marea lui bucurie, nu-l observă. Se opri lângă avizierul cu listele cuprinzând programarea

unor examene pentru anul cinci. După aceea făcu cale-ntoarsă, reintrând în sala din care ieşise. Slave cercetă listele expuse în avizierul consultat de Alexe. Unele cuprindeau materiile şi data examenelor iar altele precizau – nominal – seriile, orele şi sălile la care studenţii trebuiau să se prezinte.

„Interesant, îşi spuse inginerul. Aşadar, Alexe, ca şi mine, electronică şi drept…” Retrăi câteva secunde îndepărtata aducere aminte şi, emoţionat, vru să plece dar după câţiva paşi se întoarse. Mai întâi controlă lista examenelor programate pentru acea zi, apoi pe cele care cuprindeau seriile – nominal şi pe săli – dar, spre surprinderea lui, observă că prietenul nepoatei sale nu figura pe niciuna. Plecă cu pas măsurat spre sala în care intrase Alexe, pentru a citi, pe plăcuţa prinsă de tăblia uşii, inscripţia pe care nu reuşise s-o descifreze din locul în care se afla. Deodată, uşa acelei săli se deschise şi după câteva secunde se închise în acelaşi fel, fără ca în prag să fi apărut cineva. Slave rămase împietrit, dar după aceea îi veni să râdă, şi îşi spuse: „Ce dracu’ nseamnă neliniştea asta? Şi-apoi, la drept vorbind, ce anume m-a tulburai? Nu, nu trebuie să merg mai departe cu controlul ăsta stupid. Cine-mi dă dreptul să m-amestec în viaţa tânărului?” Se trase lângă un perete şi se rezemă de el cu tot trupul. Închise ochii şi după câteva secunde tresări. Privi neliniştit în lungul culoarului. Nimeni. Pulsaţiile inimii păreau să-şi fi schimbat cumva ritmul normal. Se desprinse de lângă zid şi îşi frecă ochii, aşa cum face un om când vrea să se trezească dintr-un vis urât ori să-şi alunge un gând chinuitor. În mintea lui îşi făcu loc discuţia pe care o avusese la telefon cu femeia misterioasă. Sfârşi prin a-şi râde de el însuşi, la ideea că numai datorită acelei discuţii telefonice gândurile lui o cam luaseră razna. Dar nu numai gândurile, ci chiar buna lui judecată de până atunci păru să fi cedat locul unor închipuiri

tulburi, şi-n vălmăşagul de neclarităţi şi presentimente o presupusă intuiţie îi mânase curiozitatea şi paşii într-o atitudine nu în totul lăudabilă. Dacă nu s-ar fi temut că l-ar putea surprinde cineva râzând, ar fi făcut-o din toată inima. Se smulse din loc şi se îndreptă hotărât spre uşa care ducea în curte. Acolo, se aşeză pentru câteva clipe pe o bancă, în plină larmă de glasuri proaspete şi vesele. Simţea nevoia de a sta şi abia aştepta s-ajungă afară, când uşa sălii din care ieşise şi reintrase Alexe se deschise şi mai brusc decât adineauri. Inginerul se opri şi întoarse capul pe jumătate. În cadrul uşii desluşi silueta unei tinere suple şi foarte înalte. Stătea cu spatele la el, continuând parcă să vorbească ori să asculte ceea ce-i spunea cineva dinăuntru. Presupunând că este vreo studentă, Slave plecă spre ieşirea din clădirea facultăţii, dar nişte paşi grăbiţi răsunară pe mozaicul culoarului apropiindu-se de el. Ajunse lângă uşă, apăsă pe clanţă şi deschizând cu o încetineală care avea să o irite pe aceea care se grăbea, auzi glasul femeii, mustrător parcă:

— Pardon!

Se întoarse, prefăcându-se mâhnit că nu o auzise mai din vreme, şi astfel o incomodase fără să vrea. Privirile lor se întâlniră şi tânără păru că tresare. Apoi el se retrase deschizând larg uşa.

— Vă rog!

Tânără trecu pragul şi, ajunsă în curtea facultăţii, merse zorită pe o alee cu pietriş la capătul căreia se urcă într-un „Ford-Taunus” de culoare albastră. La volanul maşinii se afla un bărbat.

Slave vru să se aşeze pe o bancă. Căldura soarelui i-ar fi făcut bine, după răcoarea culoarului pe care stătuse aproape o jumătate de ceas. Dar imaginea plăcuţei de pe uşa sălii de curs din care ieşise tânără îi reveni din nou în minte. Mecanic, merse într-acolo. Plăcuţa purta inscripţia „Sala D”. Fără să-şi dea seama, o întoarse. Pe cealaltă parte

scria: „Examen. Rugăm nu intraţi”. Plecă spre avizierul pe care îl consultase mai înainte Alexe Vălimăreanu şi citi cu mare atenţie toate listele dar pe niciuna dintre ele nu figura „Sala D”.

I se păru că nu mai înţelege nimic şi, mai ales, nici măcar pentru că se pretase din nou la iscodirea aceea neroadă. Apoi, merse decis spre sala care-i devenise o obsesie şi, spre mirarea lui, plăcuţa era întoarsă, avizând pe oricine ar fi dorit să pătrundă că acolo avea loc un examen. „Când? Cine întorsese plăcuţa şi pentru ce anume?“ Doar nu trecuse nimeni într-acolo. Nimeni. Apăsă clanţa şi intră. Înăuntru, nimeni. „Bine, dar Alexe a revenit după ce a consultat avizierul”, îşi spuse Slave. Buimăcit, ieşi din sală, trase uşa cu zgomot şi neliniştea de mai înainte îi reveni.

Când ajunse în piaţa Elefterie, paşii săi rătăciseră deja multă vreme pe străzile din jurul operei. Larma iscată de jocul copiilor din curtea unei grădiniţe îl făcu să se oprească şi să se uite la ceas. Era ora treisprezece. Privi strada, apoi iar ceasul, după care plecă nehotărât spre bulevardul doctor Petru Groza.

Soarele dogorea necruţător. Iarba de pe cheiurile Dâmboviţei era îngălbenită de arşiţă, în timp ce apa se scurgea nepăsătoare, mult sub nivelul ei obişnuit, în dreptul podului Cotroceni, traversă bulevardul şi apucă spre strada Ştirbei. Căută cu disperare un colţ cu puţină umbră, dar nu avu sorţi de izbândă. La un moment dat se gândi să se arunce într-un taximetru şi să meargă direct la restaurantul Nord-Hotel unde, peste o jumătate de oră trebuia s-o întâlnească pe fiinţa care-i tulburase prima zi din micul său concediu. Se afla la intersecţia străzii Ştirbei Vodă cu Calea Plevnei. Scrută împrejurimile, fără niciun rezultat. Dinspre Cotroceni venea o maşină care se apropia de intersecţie fără prea mare grabă.

Căldura îl toropise într-atât încât abia mai avu putere să treacă pe trotuarul dinspre judecătoria

sectorului şapte, pentru a fi cât mai aproape de maşină. Ridică mâna şi şoferul opri. În taximetru, în afara şoferului se mai afla un bărbat. Acesta se grăbi să deschidă una dintre portiere. Inginerul se aşeză pe banchetă şi taximetrul se puse în mişcare. Nu spuse unde merge, şi nici şoferul nu-l întrebă nimic. „Desigur, îşi duce primul client la destinaţie şi numai după aceea se va ocupa de mine. Oricum, doi oameni de treabă”, îşi spuse Slave şi se mulţumi să tacă, ba chiar să închidă ochii. Se lăsă pe spătarul banchetei, scoase batista cu care îşi tampona broboanele de transpiraţie ce-i năpădiseră fruntea şi se bucură din toată fiinţa când simţi pala de vânt care începu să-i răcorească. Deschise ochii o clipă şi văzu că vecinul său de banchetă continua să coboare geamul portierei sale.

— Mulţumesc! spuse inginerul.

Celălalt nu se întoarse şi nici nu răspunse.

Slave se mulţumi să tacă, presupunând că tovarăşul său de drum fie că nu auzise, fie că nu dorea să se angajeze nici măcar într-un schimb de amabilităţi.

Maşina frână brusc. Ajunseseră la piaţa Buzeşti.

— Dacă s-ar putea, aş coborî chiar aici. Presupun că dumneavoastră mergeţi mai…

— Cum vreţi, dar să ştiţi că şi eu tot la Nord-Hotel merg, bombăni celălalt pasager, spre stupefacţia lui Titi Slave.

Taximetrul viră scurt la stânga şi cei o sută de metri – cât mai erau până la destinaţie – se scurseră într-o tăcere apăsătoare.

— Aţi ajuns! spuse şoferul.

Slave scoase o bancnotă de 25 de iei.

— Cursa este plătită.

— Dar, domnule, eu…

Celălalt pasager coborî şi-i îndemnă pe inginer să facă la fel. Slave se supuse iar omul atât de amabil, văzând uluiala ce i se aşternuse pe faţă, se simţi dator să-i explice.

— Şoferul lucrează astăzi numai pentru mine. Asta-i tot.

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc…

Necunoscutul zâmbi pentru prima dată, dând la iveală o dantură de o rară frumuseţe şi regularitate. Era potrivit de statură, poate prea lat în umeri şi cu mâinile puţin prea lungi faţă de trunchi. Avea ochi verzi, cu priviri uşor batjocoritoare, iar sprâncenele, de o neregularitate şi de o stufoşenie stridentă, le ţinea mereu încruntate. Părea stăpânit de un temperament debordant, nervos, trădat de jocul permanent al picioarelor şi mâinilor, chiar atunci când reuşea să-şi stăpânească perfect expresia feţei. Nu părea să fie trecut de treizeci de ani.

*

Când se instală la masa indicată de misterioasa lui interlocutoare de la telefon, inginerul îşi reaminti întâmplarea care avusese loc în taximetru, în dreptul pieţii Buzeşti. De unde ştia, oare, acel necunoscut care este destinația lui? După câteva clipe, un gând îl făcu să zâmbească, „Desigur, aerul aiurit pe care i-l dăduse toropeala aceea îngrozitoare, după atâta hoinăreală prin arşiţă, îl făcuse pe tânărul cu ochii verzi să-i ia drept un provincial rătăcit în preajma gării”.

Era chiar gata să izbucnească în râs, când un chelner îl întrebă:

— Domnul colonel Slave?

Tresări, iar chelnerul se grăbi să precizeze:

— Doamna Amalia Roth, de la camera 302, întreabă dacă aţi sosit.

— Da, am sosit.

Din nou, avalanşa de gânduri îi năpădi mintea. La urma urmei, ce dorea această femeie de la el? De ce nu spusese cum se numeşte, când l-a chemat la telefon? Pentru ce făcea asta, tocmai acum, şi tocmai prin chelner? Aşadar, femeia asta, căreia îi plăcuse să se învăluiască în mister timp de câteva ceasuri, renunţase în mod copilăresc la vălul

incognito-ului sau numele îi fusese dezvăluit datorită indiscreţiei chelnerului şi telefonistei de la centrală? Sau, pur şi simplu, femeia făcuse o greşeală elementară? Ori, dar asta căpăta un aspect grav, misterioasa interlocutoare de la telefon dorise ca el s-o cunoască sub acest nume?

— Domnul colonel…

Slave se ridică brusc. În faţa lui se afla o femeie foarte frumoasă, înaltă, cu o ţinută mândră, care-l privea cu oarecare căldură.

— Doamna?!

— Femeia îi întinse mâna.

— Smaranda Vrancea!

Inginerul păru descumpănit pentru o clipă.

Femeii nu-i scăpă asta şi o umbră de îngrijorară i se aşternu pe faţă.

— Trebuia să mă numesc altfel?

— A, nu! De ce?

— Poate că v-aţi procurat unele informaţii, până la ceasul acesta, încercă ea să-i sondeze, mimând că ar amuza-o încurcătura în care-l pusese.

— Hm! făcu inginerul şi schiţă un zâmbet. Apăi se grăbi să ofere scaunul în dreptul căruia Smaranda Vrancea se oprise.

Când femeia se aşeză, Slave băgă de seamă că era… aceeaşi pe care o văzuse ieşind din „Sala D” unde se aflase o vreme şi Alexe Vălimăreanu!

— Domnule, începu femeia, nu mi-aş fi îngăduit să vă răpesc atâta vreme, dar aflând că sunteţi într-un mic concediu…

— Aţi aflat?

— Vreţi să spuneţi, desigur, cum?

— Într-adevăr.

— Ei bine., datorită prietenului nepoatei dumneavoastră.

— Nu văd nimic rău în asta.

Femeia își aprinse o ţigară.

— Am să vă lămuresc imediat.

Slave o privi atent şi observă că un uşor tremur pune stăpânire pe mâna în care doamna Vrancea

ţinea o batistă.

— Am rugat-o pe sora noastră mai mare, care m-a însoţit până la Bucureşti, să afle de la Alexe adresa, telefonul. În sfârşit…

— Doamnă, nu ştiu ce să cred… Dar, pentru început, explicaţi-mi, lămuriţi-mi cel puţin…

Femeia izbucni în lacrimi şi abia într-un târziu reuşi să murmure:

— Sunt sora lui Alexe! Amalia îi este mult mai apropiată ei au firi mult mai apropiate. Amândoi sunt gravi, serioşi în aparenţă, dar gata să se prăbuşească la prima adiere de vânt. Lumea preferă asta, mai repede decât o purtare stupidă ca aceea pe care eu am manifestat-o faţă de dumneavoastră.

Cu aer de părinte, Titi Slave îi spuse:

— Doamnă, tânără doamnă, nici nu vă puteţi închipui cât de bine vreau să vă înţeleg. Nici prin minte nu-mi trece să calific în vreun fel rău purtarea dumneavoastră, modalitatea pe care aţi ales-o. Presupun că a fost îndreptăţită de ceva care v-a îngrijorat în privinţa fratelui… Din pricina asta aţi recurs la o stratagemă, pe cât de simplă pe atât de eficace, ca să vă asiguraţi discreţia mea până în clipa asta când îmi închipui că o să mă puneţi la curent cu cea ce veţi considera că pot şi trebuie să ştiu. Îmi pare rău că n-aţi venit împreună cu doamna Amalia Roth: m-ar fi bucurat nespus s-o cunosc.

Smaranda scoase din poşetă o scrisoare.

— Vă rog s-o citiți, domnule inginer. Asta o să vă explice mult mai bine disperarea noastră.

Slave despături scrisoarea şi citi:

> *„Iubitelor,*
>
> *Dacă ceea ce simt eu acum se numeşte fericire, înseamnă că am aflat marea taină a propriei mele existenţe. În rest, cum nu mai am nimic de aflat, totul îmi apare inutil.*

Voi o să mă înţelegeţi că de data asta nu mi se va mai putea reproşa nimic.

Alexe”

— Ce vrea să însemne asta? bâigui Slave, temându-se parcă să-şi mărturisească înţelesul atât de straniu al acelor rânduri.

Femeia luă scrisoarea şi o împături cu grijă.

— A încercat… a mai încercat să se sinucidă. Vedeţi dumneavoastră, în familia noastră s-au mai întâmplat… Dar, vai! strigă ea, eu nu fac altceva decât să vă înspăimânt şi prin asta să nu-i aduc fratelui meu decât un prost serviciu. Din nefericire se precipită ea, Amalia a uitat la Cluj celelalte scrisori care v-ar fi lămurit din plin temerile lui Alexe.

După o tăcere apăsătoare. Slave o întrebă aproape în şoaptă:

— Doamnă, despre ce temeri e vorba?

— Dumneavoastră!

— Eu?

— Da, se teme că vă veţi opune căsătoriei lui cu domnişoara Ela.

Inginerul îi apucă mâinile, şi când îi întâlni privirea izbucni în râs, spunându-şi cu glas tare: „Bravo, domnule Alexe! Aşadar, în mintea dumitale, eu am devenit un fel de **Bau-Bau,** un moşneag rău şi urâcios…”

— Chiar aşa, domnule inginer, în celelalte scrisori vă descrie ca pe un adevărat savant, dar morocănos, ursuz, dispus să discute numai despre fizica atomică, lipsit de tinereţe, de înţelegere…

— Hotărât lucru, numai eu sunt de vină, dar cum de nu mi-am dat seama? Şi din nou râse din toată inima.

Chemă chelnerul şi timp de o oră şi jumătate, cât dură masa, tânără femeie se dovedi amuzantă, spirituală şi de o volubilitate care îl încântă pe „ursuzul” şef de catedră.

Într-un târziu, când Smaranda îl întrebă prin ce mijloace o să-l determine pe Alexe să-i facă cunoştinţă cu familia sa, Slave îi răspunse cu o astfel de promptitudine încât ea păru năucită:

— Simplu! Am să-i spun chiar diseară că ne-am cunoscut, pe la orele unsprezece, la Facultatea da ştiinţe juridice, în „Sala D”.

Tânără femeie tresări. Apoi, după o vreme, încercă să schiţeze un zâmbet dar buzele ei nu reuşiră să se destindă, ca de altfel şi trăsăturile feţei sale care deveniră dintr-o dată teribil de contractate. Avea aerul că face o încercare disperată de a înţelege cât mai exact spusele omului care răspunsese cu atâta grabă „invitaţiei” sale. Făcea eforturi deosebite să nu-şi trădeze îngrijorarea care pusese stăpânire pe ea şi, de aici acest prim sentiment de frică avea să-i genereze pe al doilea, şi anume, teama că el ar putea şti ceea ce ea nu dorea. Dar tăcerea lui, dublată de o senină nedumerire, putea fi jucată. Nu cumva afirmaţia de adineauri trebuia înţeleasă drept o insinuare? Să fi fost doar o simplă întâmplare, sau aluzia nu era altceva decât răbufnirea unui îndelung şi laborios plan al inginerului?

La rândul său, ofiţerul fusese şocat de efectul spuselor sale. „E adevărat, îşi spuse el, că nu ştiu absolut nimic în legătură cu întâmplarea de acum câteva ceasuri, dar uşurinţa mea îi pare suspectă acestei femei. Să se ascundă, oare, ceva grav în spatele acelei întâlniri dintre ea şi fratele ei? Şi-apoi, de ce n-aş întreba-o direct?” Dar cum s-o întrebe? Ce rost avea asta şi mai ales cine i-ar da dreptul? Poate că e o taină a familiei sau…Hotărât lucru, pentru o discuţie de familie în niciun caz o sală de curs a Facultăţii de ştiinţe juridice nu putea fi locul cel mai nimerit. Nu, nu-şi putea da nicio explicaţie, şi toată povestea începea să-i obosească din cale-afară. Niciodată nu fusese în stare să dezlege enigme şi nici nu-l preocupaseră vreodată asemenea îndeletniciri. „Dar acum e vorba despre

cu totul altceva, hotărî el, acum e vorba despre Alexe şi mai ales despre Ela”.

Asta îl determină să-şi iasă din canoanele unei educaţii de provincie, care-i marca strict comportarea delicată, discretă şi uneori poate cam preţioasă, şi atacă direct:

— Doamnă, de fapt, eu mă aflam cu totul întâmplător astăzi de dimineaţă, la Drept. Vă spun asta ca să îndepărtez orice fel de suspiciune dintre noi. La rândul meu, pentru mine, pentru liniştea mea, îngăduiţi-mi să vă întreb…

Smaranda îi curmă fraza, apucându-i mâna şi strângându-i-o. După aceea îşi desfăcu poşeta, scoase de acolo un carnet de studentă şi, fără să-l privească, murmură cu un aer jenat:

— Mai am două examene şi termin. Domnul profesor Slave doreşte să-mi vadă notele luate până acum?

Inginerul o privi atent şi-i văzu ochii umezindu-i-se.

— Cam târziu, continuă Smaranda, nu-i aşa?

El nu-i mai putu susţine privirea şi, copleşit de brutalitatea cu care o silise la o destăinuire oricum jenantă pentru ea, îi sărută mâna.

— Ce secrete aş mai putea avea faţă de dumneavoastră, după ce v-am destăinuit marea noastră suferinţă: Alexe!?

— Doamnă, bâigui Slave, vă cer iertare şi, o dată cu asta, favoarea de a curma rechizitoriul pe care l-aţi început şi pe care mi-ar fi cu neputinţă să-i mai suport.

— Eu! Eu, domnule profesor, să vă judec? Eu, pe dumneavoastră, o personalitate de faimă internaţională, şef de catedră încă de la treizeci de ani? Cum aş putea face asta cu omul căruia vreau să-i cer îndurare, pentru echilibrul familiei noastre şi pentru salvarea fratelui meu? Eu am venit să mă umilesc, pentru nimic altceva.

— Doamnă, îmi faceţi rău. Vorbindu-mi aşa, mă simt eu cel umilit.

Mâinile femeii se agăţară deznădăjduite de ale lui.

CAPITOLUL IV

Necunoscutul

Bărbatul cu ochi verzi şi braţe lungi intră în restaurantul aeroportului Băneasa. Se opri la numai câţiva paşi de uşă şi cercetă atent pe cei din jurul său. Privirile i se întâlniră cu ale unui tânăr: Alexe Vălimăreanu.

Se însera.

Localul era înţesat de lume iar megafonul nu contenea să anunţe sosirile şi plecările avioanelor.

Necunoscutul înclină uşor capul şi Alexe se ridică şi veni spre el.

— Nu rămânem aici? întrebă tânărul.

— Nu.

Plecară spre ieşire, apoi apucară spre locul de parcare a maşinilor.

Necunoscutul descuie portiera unui „Ford-Taunus” de culoare albastră şi se aşeză la volan. Alexe îl urmă docil.

Un demaraj scurt şi turismul luă drumul spre Otopeni.

— Vine şi doamna Smaranda?

— S-ar putea.

La intersecţia şoselei principale cu aleea care duce spre Grădina zoologică, necunoscutul viră la dreapta.

— Domnule! începu într-un târziu Alexe, aş vrea să nu zăbovim prea mult. Mâine am examen şi n-am reuşit să citesc mai nimic.

Celălalt râse şi îşi văzu de drum, fără să-i răspundă.

Cerul era senin şi soarele apunea cu scăpărări sângerânde. Păsările ciripeau, forfotind printre ramurile copacilor plantaţi cu regularitate de-o parte şi de alta a autostrăzii.

Cel care conducea încetini mersul şi făcu semn tovarăşului său de drum să coboare geamul portierei din dreapta. Un val de aer proaspăt pătrunse brusc în maşină şi cei doi pasageri inspirară lacomi.

Deodată, necunoscutul frână.

— Coboară!

Alexe îl privi nedumerit, dar întâlnind privirea de oţel a bărbatului cu ochi verzi se supuse.

— Pari înfricoşat, spuse într-un târziu necunoscutul.

Tânărul se opri din mers şi, fără să-şi privească însoţitorul „răspunse că adevăratul sentiment care-l stăpânea nu era teama ci o îngrijorare gravă.

— De fapt, nu-mi explic cum dracu' ai intrat în afacerea asta?

— Ei, domnule! suspină tânărul, nu întotdeauna poţi face doar ceea ce vrei.

— Spune-mi, dacă s-ar putea ai renunţa să continui?

Alexe porni tăcut, smulgându-se parcă nu din locul în care se oprise cu câteva clipe mai înainte, ci dintr-un gând care ameninţa să-i rupă zăgazurile voinţei şi să prindă glas.

Celălalt îl urmă, ascunzându-şi cu dibăcie, un zâmbet.

— Domnule Alexe, contez pe discreţia dumitale.

— De ce? strigă tânărul întorcându-se brusc spre el.

— Pentru că vreau să-ţi destăinui ceva.

Se afundară tăcuţi în pădure şi necunoscutul se aşeză pe un ciot de copac.

— Nu te-am întrebat degeaba cum ai nimerit în plasa Smarandei.

— Mă puneţi la încercare?

— Poate, dar asta o s-o afli abia după ce-mi vei răspunde.

— Prefer să tac.

— Cum vrei, se arătă indiferent bărbatul şi îşi aprinse o ţigară.

Alexe îl examină atent şi pentru o clipă se simţi ispitit să se angajeze în jocul acelui om, al cărui nume nu-l cunoştea, aşa că se aşeză alături de el.

— Semn bun, spuse necunoscutul, fără să-i privească.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mori de curiozitate să şti ce urmăresc.

— Poate.

Tânărul ridică o mână şi prinse un fluture, dar în clipa următoare antebraţul îi fu imobilizat ca de strânsoarea unui cleşte. Necunoscutul urmărea zborul fluturelui care-şi recăpătase libertatea. Privirile bărbatului cu mâini atât de puternice nu mai aveau nimic din duritatea de până atunci. O undă de extaz i se aşezase pe faţă şi toată făptura lui robustă păru înfiorată de o bucurie nemăsurată. Deodată, îl privi îngrijorat pe Alexe a cărui figură se crispase de durerea provocată de pe urma strânsorii, care încă persista.

— Iartă-mă! strigă necunoscutul, cu glas sugrumat parcă de durerea pe care i-o pricinuise, şi îşi smulse brusc mâna de pe a lui Alexe, privind îngrozit la consecinţele gestului său.

Tânărul îl privi atent.

— N-am vrut, crede-mă! continuă să se tânguiască bărbatul.

Alexe zâmbi.

— Mulţumesc! bâigui necunoscutul şi se ridică de pe butuc, înclinându-se.

Era atât de caraghios în atitudinea lui, care se voia şi sinceră şi solemnă, încât tânărul cu greu se putu stăpâni să nu izbucnească într-un hohot de râs. Se ridică la rândul său şi îi întinse mâna. Bărbatul făcu la fel, dar cu atâta timiditate încât Alexe îi căută privirea. Zadarnic însă.

— Vă rog… daţi-mi o ţigară.

Necunoscutul se precipită să-şi scoată tabachera, dar mâinile sale lungi şi puternice tremurau. O scăpă în iarbă.

Tânărul se aplecă, o ridică, o şterse şi-o examină atent.

— E din lemn de cireş, murmură necunoscutul. Mi-a făcut-o un moş de-al meu, când am intrat în armată, şi de-atunci o port totdeauna cu mine.

Alexe mângâie capacul pirogravat al tabacherei şi, gândind parcă la istoria acelui obiect, spuse într-o doară:

— Ciudat om, sunteţi, domnule… necunoscut.

— Oi fi… dar şi dumneavoastră… Ştii, domnule Vălimăreanu, tare-mi încurci socotelile.

Celălalt tresări.

Aşadar, sensibilitatea omului din faţa sa se risipise. Sau poate că nici n-avusese ce să se risipească, poate că interpretarea întâmplării de adineaori nu fusese altceva decât rodul propriei sale imaginaţii. Poate că…

— Desigur, te gândeşti că după câteva clipe de omenie te rechem la ordine. Te-nşeli şi te rog să crezi că situația mea este mult mai delicată decât a dumitale… Din nefericire, nu-ţi pot spune mai mult decât că îmi complici îngrozitor treburile.

— Şi ce-ar trebui să fac?

— Să renunţi.

Alexe se sili să râdă batjocoritor, dar râsul său era un strigăt de furie şi ură.

— Ştiu, îţi închipui că doresc să te îndepărtez din afacere, ca să pot profita singur de pe urma ei.

— Dar, domnule, uitaţi că fără mine accesul la notele, discuţiile şi gândurile profesorului colonel inginer Slave ar fi imposibil? Accesul la caietul acela de acasă, în care îşi prefigurează idei valoroase în legătură cu faimoasa comunicare ce vă interesează…

Necunoscutul zâmbi.

— Mă tem să nu exagerezi, din cauza lipsei de experienţă. Eu lucrez în asemenea treburi cam de doisprezece ani.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce vreţi să insinuaţi? La ce fel de exagerare vă referiţi?

— Nu vrei să pricepi nimic din cele ce-ţi spun. Eşti atât de înverşunat împotriva patroanei noastre încât setea dumitale de răzbunare mă îngrijorează din ce în ce mai mult.

Tânărul se cutremură.

„Nu cumva acest tip îmi întinde o cursă? Hotărât lucru, am avut o scăpare şi ea s-a alarmat. I-a dat dispoziţii acestui om al ei de încredere şi ticălosul mă pune la încercare în fel şi chip”.

— Domnule, dacă trebuie neapărat să pricep ceva din insinuările dumitale este faptul că în cel mai scurt timp cu putinţă urmează să-i comunic „Patroanei”, cum o numiţi pe şefă, discuţia noastră de acum.

— Dac-ai face asta, mai bine zis… dacă aş fi sigur că eşti în stare de aşa ceva, aş găsi eu un mijloc să te împiedic.

Alexe se depărtă câţiva paşi de lângă omul care-i inspirase teamă, încă de când se cunoscuseră prin doamna Amalia Roth, şi bâigui în neştire:

— Dar cine sunteţi dumneavoastră, de fapt?

Necunoscutul veni lângă el şi-i bătu prieteneşte pe umăr.

— Mă încurci, ţi-o spun pentru a nu ştiu câtă oară.

Apoi îşi privi ceasul şi-i luă de braţ pe tânărul său interlocutor, conducându-l la maşină.

Porniră spre restaurantul „Parcul privighetorilor”, unde îi aştepta Smaranda. Pe drum, necunoscutul fu primul care sparse tăcerea apăsătoare ce se aşternuse între ei.

— Domnule Alexe, dacă nu vrei, n-am să te constrâng să renunţi. Şi aşa mi se pare cam târziu şi cam nesigură apropierea noastră. Drept să-ţi spun, mi-ar fi fost de mare ajutor, dar…

Când ajunseră pe şoseaua Pipera, se întunecase de-a binelea. Era ora douăzeci şi unu. Undeva, prin apropiere, se afla un lac. Din când în când, liniştea care domnea aici era tulburată fie de orăcăitul broaştelor fie de strigătul ascuţit al vreunei păsări

de noapte. Apoi, când liniştea se reinstaura, ţârâitul delicat al greierilor alcătuia fundalul sonor al dansului straniu pe care-l încercau licuricii. Bolta era înstelată, iar oglinda lacului părea o copie într-adins făcută pentru dezorientarea firii umane, datorită tulburării şi incertitudinilor pe care le stârnea.

*

Necunoscutul se retrase şi, după ce rămaseră singuri, Smaranda îl întrebă pe Alexe:

— Eşti trist?

— Par, numai

Apoi tăcură, fiecare căutând să ghicească gândurile celuilalt.

— Te bucuri de mai multă simpatie din partea colonelului?

Alexe aruncă o pietricică în lac şi urmări atent undele concentrice care se stârniră.

Smaranda îi aşeză o mână pe umăr şi el păru să tresară, ca şi când abia atunci i-ar fi remarcat prezenţa.

— Aş vrea să ştiu dacă întâlnirea mea cu domnul Slave ţi-a fost de vreun folos?

— Mda.

— Nu pari prea convins.

Tânărul aruncă o altă piatră în lac şi oglinda apei se tulbură din nou.

— Ce trebuie să înţeleg? insistă femeia, aproape şoptindu-i întrebarea.

— Doamnă, discuţia pe care am purtat-o cu unchiul Elei m-a neliniştit.

— Cum aşa?

— Vedeţi, eu am acceptat să fac ceea ce mi-aţi cerui, deşi n-am fost vinovat în chestiunea aceea… S-a stabilit chiar la proces… Eu am fost victima unei prietenii nefaste şi, în sfârşit, ştiţi toate astea la fel de bine ca toţi cei care au fost acolo, la proces.

— Dar, domnule Alexe, un proces rămâne un proces, iar aspectul nevinovăţiei… Când ajungi să

compari – fie chiar şi ca martor – în contextul unor legături dubioase cu nişte invertiţi, ajunge cât se poate de discutabil.

— Înţeleg. Am înţeles, şi pentru ca Ela să nu asocieze numele meu, existenţa mea cu aceea a…

— … prietenilor…

— A prietenului! preciză Alexe, o prietenului meu pe care îl deplâng.

— Fii sigur, domnule Vălimăreanu, că ai procedat foarte bine. Chiar dacă domnişoara – prietena dumitale – ar afla ceva în legătură cu colaborarea noastră împotriva intereselor unchiului său, te-ar detesta mult mai puţin decât pentru...

— Destul! strigă el gâtuit de furie.

Femeia se prefăcu a nu lua în seamă noua lui stare, dar fu cuprinsă de o serioasă îngrijorare. Era pentru prima dată când tânărul sfios, fricos şi docil, se răzvrătea într-o asemenea măsură. Plină de prevenire, şi cu un tact deosebit, îi mângâie fruntea, respectându-i tăcerea atât timp cât el dori.

— Cred că am înţeles greşit spusele dumneavoastră, bătu în retragere Alexe.

— Bucuria mea ar fi deplină, dacă aş fi convinsă că substratul vorbelor mele au atins buna dumitale credinţă.

— Drept să vă spun, mă încumet doar să intuiesc.

Smaranda oftă şi chipul ei frumos se crispă aşa cum se întâmplă celor năpădiţi brusc de o mare tristeţe.

— Femeile, tânărul meu prieten, mai ales cele pe care voi bărbaţii le faceţi să se descopere femei, sunt gata să plătească, oricât şi oricând, preţul acestei prime şi poate unice fericiri. Şi-apoi, nu trebuie să uiţi că fidelitatea şi dragostea lor sunt dublate da complicitatea aceea tainică ştiută de fiecare dintre voi, dar nemărturisită de niciunul; complexele voastre.

— Bine, dar eu am jucat şi continui în această prefăcătorie.

— Ce importanţă are asta? Principalul este că ea te consideră opera sa, după cum dumneata te consideri tămăduitorul ei. Asta valorează mai mult decât orice act de garanţie privind reuşita acţiunii dumitale, înţelegând prin asta… şi discreţia ei.

— Poate, bâigui Alexe, dar femeia era sigură că îşi atinsese scopul, privind înlăturarea oricăror temeri care l-ar fi putut opri din drumul pe care reuşise să-l angajeze.

— Aşadar, tinere prieten, sper că îndoielile au dispărut.

Alexe tresări.

— Ar mai fi…

— Ce anume? întrebă Smaranda, zâmbind ca unui copil care se teme de Bau-Bau.

— Doamnă, profesorul Slave mi-a vorbit foarte mult, recunosc, cu foarte multă gingăşie, despre unele lucruri care mi-au apărut într-o stranie asociere cu încercarea mea de sinucidere, atunci, în timpul procesului. Aş vrea să ştiu ce şi câte i-aţi spus despre împrejurarea aceea?

Femeia chicoti vesel.

— Ai o intuiţie nemaipomenita! Mă bucur, domnule Alexe, mai întâi că ofiţerul a luat drept reală îngrijorarea mea faţă de depresiunea psihică ce te caracterizează, şi-apoi faptul că dumneata ai priceput că eu nu i-am spus prea multe. O! tânărul meu prieten, dac-ai fi convins că niciodată n-am să spun nimănui nimic, pe cât de sigur ar trebui să fii de uşurinţa cu care ţi-aş divulga… poate singura dumitale taină, atunci m-aş putea bizui cu adevărat pe sinceritatea ajutorului ce ţi-am cerut.

Pentru Alexe, ameninţarea rostită de Smaranda era pe cât de limpede pe atât de categorică.

— Fiţi încredinţată, doamnă, o asigură el şi pe buze îi flutură un zâmbet.

— Ce-ţi trece prim minte?

— N-aş vrea să par un intrigant, după cum n-am niciun fel de dovadă. Mă-mpiedic de omul dumneavoastră de legătură.

— Mai precis!

— Aş dori să lucrez numai cu dumneavoastră.

Smaranda îl cercetă cu luare-aminte.

— Drept să-ţi spun, nu merită neîncrederea dumitale. Este un tip corect. L-am cunoscut acum trei-patru săptămâni, în gară. Conduceam nişte prieteni. Mergea complet năucit şi, cum niciun hamal nu se vedea prin apropiere, l-am chemat să ne ducă bagajele. După ce le-a urcat în tren, i-am dat douăzeci de lei dar el mi-a mai cerut încă zece, mărturisind că abia ieşise din închisoare şi că avea nevoie să-şi cumpere un bilet până la Câmpina. I-am dat, iar el s-a simţit dator să-mi arate biletul de eliberare. Apoi mi-a spus că se pricepe la mecanică şi s-a oferit să-mi întrețină maşina. Şi-a notat adresa mea, şi după câteva zile m-a căutat. Te poţi bizui pe el. Nu pune întrebări, nu vorbeşte decât ceea ce trebuie. Oamenii ăştia simpli au mult bun simţ. Mă rog, caut să-ţi înţeleg teama şi, drept să-ţi spun, prudenţa dumitale îmi dă încredere. Dacă te-ai simţi mai în siguranţă fără el, n-am decât să-i ordon să dispară.

Dar Alexe părea că n-o mai ascultă de mult. Chipul său trăda o mare încordare lăuntrică.

Un gând, un singur gând îi încolțise în minte, la început, destul de tulbure, apoi din ce în ce mai clar.

Femeia îl observa necontenit, fără ca el să-şi dea seama, cântărea fiecare tresărire a vreunui muşchi al feţei, fiecare încruntare sau destindere a sprâncenelor, fiecare contractare a buzelor.

După o vreme, tânărul se însenină. Se întoarse brusc spre ea şi-i spuse oarecum emoţionat:

— Aş vrea să vă previn asupra unui fapt: aseară, când i-am predat domnului profesor Slave darul dumneavoastră, Ela a insinuat o întreagă poveste – chipurile – pe care ea o citise într-o carte poliţistă. La un moment dat, spre hazul unchiului ei şi bineînţeles şi al meu, Ela a pretins că luciul marmurei serviciului de birou ar putea fi

strălucirea unui obiectiv pentru aparatele de filmat ascunse în cele două călimări. Apoi, i-a atras atenţia unchiului său asupra faptului că introducerea darului în casa lor coincide cu faza de terminare a comunicării la care el lucra.

Din depărtare, apărură două faruri iar după câteva clipe necunoscutul frână în apropierea lor.

Drumul îl străbătură tăcuţi, până la Casa Scânteii unde femeia ceru bărbatului de la volan să oprească.

— Poţi coborî, domnule Vălimăreanu, e abia ora unsprezece şi troleibuzele mai circulă încă.

Alexe coborî tăcut.

*

După ce îi relată povestea pe care Alexe o considera „insinuare” din partea Elei, necunoscutul fluieră a pagubă.

— Te-ngrijorează?

— Păi, cum altfel…

Patroana îi ceru să meargă pe „Filantropia” unde avea un local preferat.

În timpul mesei, cei doi puseră totul la cale.

Notele care serveau drept bază comunicării pe care ofiţerul urma s-o întocmească, trebuiau sustrase din casa acestuia.

Lucrurile păreau să se precipite de la sine: insinuărilor fetei li se putea adăuga oricând labilitatea de comportament a lui Alexe. Necunoscutul îşi informă Patroana cu privire la tânărul student, exagerând chiar pericolul pe care l-ar reprezenta, propunându-i, ca unică măsură de siguranţă, lichidarea lui. Smaranda încuviinţă, dar numai după ce-l vor folosi pentru anihilarea Elei. În privinţa lui Slave, femeia îşi asumă întreaga răspundere, iar cu menajera lucrurile aveau să se aranjeze de la sine: era în ziua ei liberă.

CAPITOLUL V

Vizita

Mama Vetuţa tocmai le aducea o tartă cu căpşuni, când Ela se ridică de la masa.

— Unde fugi, domnişoară? se arătă bătrâna supărată.

Fata se opri în pragul uşii şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Am cumpărat… ştii dumneata ce anume, şi vreau să văd dacă-i place unchiului Titi.

Menajera se grăbi să iasă din sufragerie cu tavă cu tot.

— Hei! Ce-nseamnă asta? strigă profesorul continuând să însemneze ceva în carnetul de care nu se despărţea nici la masă. Pentru prostiile voastre am să întârzii. Se-aude?

— S-aude, s-aude, don'profesor, strigă la rândul ei Veta.

Uşa se deschise din nou şi Ela apăru cu un pachet mare cât ea. Părea o tăblie de masă pentru douăsprezece persoane, judecând după format.

— Despre ce-i vorba, iepuraşule? se prefăcu nedumerit unchiul. Ela se grăbi să rupă ambalajul, ajutată de menajeră, lăsând la iveală o oglindă de o mărime cu totul neobişnuită.

Inginerul vru să spună ceva, dar emoţia părea să-l fi paralizat. Bătrâna şi fata îi citeau în ochi bucuria.

Într-un târziu, Slave izbuti să îngâne:

— Unde Dumnezeu aţi găsit-o?

Ela chicoti mândră:

— Alexe a comandat-o.

— Alexe… Alexe, se prefăcu el supărat. L-ai scos din minţi, şi în loc să vă vedeţi de examene vă ţineţi de nimicuri. Mai bine mi-ai spune cum şi-a trecut examenul astăzi dimineaţă.

— Opt!
— Vezi ce ai făcut dintr-un student de nota zece?
— Unchiule!
— Nimic, tună Slave. Să vă terminaţi şcoala şi după aia să hoinăriţi după zestre. Apoi, întorcându-se spre bătrână, bombăni: adu plăcinta aia!
Toți izbucniră în râs. Apoi, Slave se aşeză la masa de lucru pe care n-o părăsise de aproape 18 ore.
Pe la ora cinci, telefonul sună prelung. Slave ridică absent receptorul.
De la capătul celălalt al firului se făcu auzit glăsui… ei.
— Domnule inginer I La aparat este doamna…
— Sărut mâna!
Strânse receptorul, ca să-şi ascundă emoţia, fie chiar şi față de el însuşi. Recunoscuse vocea Smarandei.
— Dormeaţi, desigur… ora este foarte nepotrivită.
— Nu, nu vă faceţi mustrări. Nici nu ştiţi cât mă bucur.
— Aş vrea, aş dori să vă întâlnesc.
— Dar ce s-a mai întâmplat?
— Nimic, nimic, se grăbi ea să-i asigure. Plec la Cluj, chiar în seara asta, şi dacă timpul vă îngăduie…
— Vreţi să veniţi la noi?
— Nu! strigă Smaranda cu o nuanţă de deznădejde. Voiam să vă văd doar.
Adolescenţa pe care nu şi-o petrecuse decât printre oameni mai însemnaţi decât el, muncind din zori şi până în noapte, pasiunea lui pentru ştiinţă, patima asta care-i mistuise vremea până la patruzeci de ani păreau să cedeze.
— Foarte bine! E-n regulă. Nu dormeam, sunt îmbrăcat şi n-am nevoie decât să apăs clanţa.
— Mulţumesc, şopti femeia şi oftă.
Câteva clipe se scurseră în tăcere.

— Chem un taximetru şi vă iau de la hotel… Până atunci aveţi vreme…

— Nu sunt în pat, sunt îmbrăcată, mă aflu la recepție şi vă aştept.

Un bilet lăsat în fugă: „E o zi atât de frumoasă încât am dat dracului orice altă preocupare. Am plecat să mă plimb. Ia-l pe Alexe şi faceţi la fel” – o uşă trântită, încălecarea balustradei şi coborârea nu pe trepte, o portieră trântită, un demaraj scurt şi iată-l pe tânărul savant pornit spre întârziata studentă de la Drept.

În hol, decepţie: Smaranda nicăieri. Se adresă portarului care, după ce-i află numele, îi înmână un plic.

Slave îl desfăcu în grabă. Înăuntru, câteva rânduri aşternute în grabă: „Iartă-mă. Un mic accident vestimentar, care a survenit din cauza emoţiei pricinuite de amabilitatea dumitale, mă costă nefericirea de a te face să m-aştepţi. Smaranda”.

*

Gazda îl anunţă pe Alexe că este căutat de un domn.

Studentul deschise uşa şi în prag îl văzu pe necunoscut. Schiţă un anume zâmbet şi-i pofti să intre.

— La ora asta trebuia să te afli la Ela, să-i duci buchetul pe care ţi l-a pregătit patroana şi apoi să iei notele profesorului şi să mi le dai. Mă laşi să te-aştept în stradă şi dumneata dormi?

— Fac ce vreau.

— Nu. Ceea ce ţi se spune.

Alexe rânji, sfidându-l.

— Brută! Mincinos ordinar! Ţii minte când mi-ai dat să înţeleg că n-ai fi ceea ce pari? Ţii minte când m-ai ameninţat, ca să mă pui la încercare? Credeai că aş putea cădea în laţul vostru? Idioţilor! V-am şi denunţat securităţii. Am comunicat tot planul vostru, toate chinurile pe care mi le-aţi pricinuit…

— Ştiu. Ai discutat cu maiorul Almăjan.

Alexe se depărtă câţiva paşi şi, buimăcit de ceea ce ştia omul din faţa lui, strigă, parcă pentru a-şi alunga frica:

— Mai bine ai pleca. Nu pentru tine i-am chemat. Hai, şterge-o! Vor sosi. Îi aştept din clipă în clipă.

— Eşti un netot. Crezi că mă prosteşti cu palavrele tale? Numele pe care l-am rostit adineauri a fost ales la întâmplare. Mi-e milă de tine. Cât poţi fi de naiv!

— Dar este adevărat, adevărat…

Un gest cu degetul lipit brusc de buze, şi un obiect de forma unui nasture mare, dat la iveală, avură darul să-i liniştească pe tânărul student.

— Patroana e jos, băiete. Fă ce-ai promis şi lasă frica pentru alţii. Dar, mai înainte de toate, spune-mi ce-au vrut să-nsemne toate năzdrăvăniile pe care mi le-ai îndrugat?

— Frica, domnule… Chiar dumneata ai spus.

Necunoscutul plecă, amintindu-i că în stradă îl aşteaptă un taximetru.

După câteva minute, Alexe sună la uşa apartamentului profesorului Slave, ţinând la oarecare depărtare de nas un imens buchet de garoafe albe pe care-l găsise în maşină, cu un bilet.

Ela apăru în prag cu părul în dezordine. Adormise imediat ce se terminase prânzul şi-acum părea că încă nu se dezmeticise.

— Mi-ai adus flori, iubirea mea?

Tânărul o îmbrăţişa. Intrară în casă imediat.

— Să le despachetez, să te las să respiri.

Uşa din spatele lor se dădu violent de perete şi necunoscutul strigă:

— Nefericitule!

Cei doi tineri îl priviră îngroziţi.

— Notele profesorului! Hai, mişcă-te, mai strigă străinul şi le făcu semn să tacă şi să rămână pe loc. Apoi răsturnă câteva mobile uşoare, sparse un pahar şi tună printre dinţi: tu trebuie să ştii pe unde

mă pot face nevăzut mai uşor. N-aş vrea să ies pa uşa principală. Taci? Ai amuţit?

După aceea le făcu un semn şi scoase un revolver.

— Domnule, bâigui Ela, dar necunoscutul îi astupă gura.

— Ţi s-a subţiat glasul, frăţioare. Ei, lasă că ţi-l astup eu de tot.

Îndreptă pistolul spre tavan şi trase un foc.

Soneria răsună strident.

— Treceţi dincolo, domnişoară, porunci necunoscutul. Ai o vizită, nu durează mult, Alexe! Dar mai înainte să deschizi, ţine notele astea. Să-i spui doamnei Amalia Roth că sunt ale profesorului Slave. Dacă întreabă de mine, m-ai împuşcat.

Ela părea năucită. Un tremur nervos puse stăpânire pe ea. Ar fi vrut să ceară o explicaţie, dar omul aceia părea atât de grăbit şi atât de hotărât, încât îi dădea impresia unei forţe gata să înfrunte şi sfârşitul pământului. În secunda următoare se lăsă dusă pe braţe în camera alăturată.

De acolo auziră paşii lui Alexe, apoi uşa de la intrare deschizându-se şi, în sfârşit, glasul unei femei tinere.

— Sper că totul a mers bine.

— Da, foarte bine, bâigui tânărul.

— Unde-i omul nostru?

— L-am împuşcat. A vrut să tragă în mine, s-a împiedicat, i-am luat pistolul şi gata.

— Unde-i pistolul?

— I… i… i I-am pus în buzunar şi l-am aruncat cu pistol cu tot în pivniţă.

Smaranda păru descumpănită.

— Notele… le-ai luat?

— Da, doamnă.

— Dă-mi-le!

Un foşnet produs de răvăşirea unor foi de hârtie ajunse până în camera alăturată şi, în clipa aceea, necunoscutul sări cu agilitatea unei pantere spre uşa care despărţea cele două încăperi.

O deschise brusc şi îndreptând pistolul către Smaranda Vrancea strigă:

— Amalia Roth, lasă arma!

Femeia lăsă să-i cadă pistolul la loc în poşetă.

*

O maşină se opri în faţa casei şi glasul Elei se făcu auzit:

— Vine unchiul! A venit…

— Asta îţi este recunoştinţa? mârâi femeia către necunoscut. Ţi-am acordat o poliţă în alb. Achită poliţa! Achită poliţa! urlă ea pierzându-şi controlul.

Profesorul năvăli în camera din care se auzeau strigătele femeii, când necunoscutul tocmai îi arăta o pereche de cătuşe.

— Fii liniştită, am să-ţi achit poliţa, iată moneda noastră pentru astfel de „binefaceri".

Slave asistă înmărmurit şi abia nimeri cuvintele:

— Ce se petrece aici?

— Nimic, acum nimic, tovarăşe colonel… Sunt căpitanul de securitate Mircea Panaitescu!

— Oo! exclamă Slave. Şeful dumitale, maiorul Almăjan, mi-a spus acum o jumătate de oră unde am să te găsesc. Dar dumneata? se adresă el, încruntat, Smarandei.

Femeia tăcu şi-n locul ei răspunse Panaitescu.

— Doamna a venit într-o scurtă vizită. Din amabilitate, precizez asta… Şi-a închipuit că la întâlnirea pe care v-a dat-o s-ar putea s-o lipsiţi de notele la care tocmai lucraţi.

— Vedeţi! se prefăcu revoltat inginerul, deşi aţi vrut să mă menajaţi, tot m-aţi prevenit cu o jumătate de oră mai înainte de a se fi produs… neprevăzutul.

— Credeţi? se angajă Panaitescu în jocul lui.

— Evident! Pe doamna n-aţi prevenit-o nici măcar în clipa când a pătruns în locuinţa mea.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile, zâmbind.

— Să mergem, doamnă Amalia Roth, alias Smaranda Vrancea. Şi dumneata, Alexe, nu-ţi mai

lua pe umeri poveri pe care le-ai putea împărţi cu alţii, tot atât de inimoşi şi de pricepuţi ca şi dumneata. Ai văzut, doar, ce sfârşit uşor îţi hărăzise doamna. Of! Şi dacă nu ţi-aş fi spus cât de mult mă-ncurci…

CUPRINS

CAPITOLUL I
CAPITOLUL II
CAPITOLUL III
CAPITOLUL IV
CAPITOLUL V

Table of Contents

CAPITOLUL I	2
CAPITOLUL II	6
CAPITOLUL III	11
CAPITOLUL IV	23
CAPITOLUL V	33